

Harlan Coben

Ontwricht

I

Myron Bolitar keek met een kartonnen verrekijker over de verstikkende drommen bespottelijk geklede toeschouwers. Hij probeerde zich te herinneren wanneer hij voor het laatst een speelgoedverrekijker had gebruikt, en het beeld van het insturen van streepjescodes van Cap'n Crunch-cornflakes flikkerde voor zijn ogen als hoofdpijnopwekkende zonnevlekken.

Door de gespiegelde reflectie bekeek Myron een man in een knickerbocker – een knickerbocker, nota bene – die over een wit bolletje gebogen stond. De bespottelijk geklede toeschouwers begonnen opgewonden te mompelen. Myron onderdrukte een gaap. De man in knickerbocker hurkte. De belachelijk geklede toeschouwers duwden tegen elkaar aan en vervielen vervolgens in een enge stilte. Pure onbeweeglijkheid volgde, alsof zelfs de bomen, struiken en keurig gecoeffeerde grassprietten gezamenlijk hun adem inhielden.

Toen mepte de man in de knickerbocker met een stok tegen het witte rondje.

De menigte begon te mompelen in de niet te onderscheiden lettergrepen van achtergrondgeroezemoes. De bal ging omlaag, net als het volume van het gemompel. Er konden woorden worden herkend. Toen zinsneden. ‘Mooie golfslag.’ ‘Super golfslag.’ ‘Prachtige golfslag.’ ‘Bijzonder indrukwekkende golfslag.’ Ze zeiden altijd gólfslag, alsof iemand het zou verwarren met zwémslag. Zwemmen, dat zou Myron op dat moment veel liever doen.

‘Meneer Bolitar?’

Myron haalde de verrekijker van zijn oog. Hij kwam in de verlei-

ding om ‘verrekijker omlaag’ te roepen, maar vreesde dat sommige mensen van de statige, verwaande Merion Golf Club dat kinderachtig zouden vinden. Vooral tijdens de U.S. Open. Hij keek omlaag en zag een man van rond de zeventig met een blozend gezicht.

‘Uw broek,’ zei Myron.

‘Pardon?’

‘U bent zeker bang dat u wordt aangereden door een golfkarretje?’

Er was oranje en geel in tinten die helderder waren dan een uitbarstende supernova. Al moest hij toegeven dat de kleren van de man nauwelijks opvielen. De meesten in het publiek leken zich bij het wakker worden de vraag te hebben gesteld of ze kleding hadden die vloekte met, laten we zeggen, de vrije wereld. Velen droegen tinten oranje en groen die verder uitsluitend werden aangetroffen in de meest smakeloze neonreclames. Geel en vreemde kleuren paars waren ook populair – meestal in combinatie met elkaar – als een kleurenschema dat was afgewezen door een cheerleaderteam van een middelbare school in het middenwesten. Het leek alsof de mensen te midden van deze door God gegeven natuurlijke schoonheid er alles voor over hadden om die teniet te doen. Of misschien was er iets anders aan de hand. Misschien hadden de lelijke kleren een functionelere oorsprong. In vroegere tijden, toen de wilde dieren vrij rondzwierven, kleedden golfers zich misschien zo om gevaarlijke fauna af te schrikken.

Goeie theorie.

‘Ik moet u spreken,’ fluisterde de oude man. ‘Het is dringend.’

Zijn ronde, joviale wangen logenstrafden zijn smekende blik. Opeens greep hij Myrons onderarm vast. ‘Alstublieft,’ voegde hij eraan toe.

‘Waar gaat het over?’ vroeg Myron.

De man maakte een beweging met zijn hals, alsof zijn kraag te strak zat. ‘U bent toch een sportagent?’

‘Ja.’

‘En u bent hier toch om nieuwe cliënten te vinden?’

Myron kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Hoe weet u dat ik hier niet

ben voor het boeiende schouwspel van volwassen mannen die een wandelingetje maken?’

De oude man glimlachte niet, maar golfers stonden dan ook niet bekend om hun gevoel voor humor. Hij rekte zijn hals nog een keer uit en ging dichterbij Myron staan. Zijn gefluister klonk schor. ‘Zegt de naam Jack Coldren u iets?’ vroeg hij.

‘Tuurlijk,’ zei Myron.

Als de oude man die vraag gisteren had gesteld, zou hij geen flauw benul hebben gehad. Hij volgde het golf niet zo goed (of eigenlijk helemaal niet), en Jack Coldren was de afgelopen twintig jaar weinig meer geweest dan een gemiddelde speler. Maar na de eerste dag van de U.S. Open had Coldren tot ieders verbazing de leiding genomen en nu, met nog slechts een paar holes in de tweede ronde te gaan, ging Coldren aan kop met een indrukwekkende voorsprong van acht slagen. ‘Wat is er met hem?’

‘En Linda Coldren?’ vroeg de man. ‘Weet u wie dat is?’

Die vraag was gemakkelijker. Linda Coldren was Jacks vrouw en verreweg de beste vrouwelijke golfspeler van de afgelopen tien jaar. ‘Ja, ik weet wie dat is,’ zei Myron.

De man boog zich dichterbij hem toe en bewoog zijn hals weer. Dat was ongelooflijk irritant en bovendien werkte het aanstekelijk. Myron merkte dat hij de aandrang moest bedwingen om de beweging na te doen. ‘Ze zitten diep in de problemen,’ fluisterde de oude man. ‘Als je ze helpt, heb je er twee nieuwe cliënten bij.’

‘Wat voor problemen?’

De oude man keek om zich heen. ‘Alstublieft,’ zei hij. ‘Hier is het veel te druk. Kom mee.’

Myron haalde zijn schouders op. Hij had geen reden om niet mee te gaan. De oude man was de enige aanwijzing die hij boven tafel had weten te krijgen sinds zijn vriend en zakencompagnon Windsor Horne Lockwood III – kortweg Win – hem tegen zijn zin hier mee naartoe had gesleept. Aangezien de U.S. Open op Merion werd gehouden – de baan die sinds de afgelopen miljard jaar, of iets in die geest, al de thuisbaan van de familie Lockwood was – meende Win dat het een gunstige gelegenheid voor Myron zou zijn om een paar

interessante cliënten aan de haak te slaan. Myron was daar minder van overtuigd. Voor zover hij kon zien was het belangrijkste onderscheid tussen hem en de horden andere, op sprinkhanen gelijkende agenten die uitzwermden over de groene weiden van de Merion Golf Club zijn overduidelijke aversie tegen golf. Ongetwijfeld geen aanbeveling voor de echte liefhebbers.

Myron Bolitar leidde MB SportsRep, een bedrijf dat sporters vertegenwoordigde en dat gevestigd was op Park Avenue in New York City. Hij huurde de ruimte van zijn voormalige kamergenoot op de universiteit, Win, een elitaire investeringsbankier uit een geslacht met oud geld. Diens familie bezat Locke-Horne Securities dat aan hetzelfde Park Avenue in New York was gevestigd. Myron deed de onderhandelingen terwijl Win, een van de meest gerespecteerde effectenmakelaars van het land voor de investeringen en financiën zorgde. Het andere lid van het MB-team, Esperanza Diaz, regelde alle overige zaken. Drie afdelingen met een ingebouwd machtsevenwicht. Net als de Amerikaanse overheid. Heel patriottisch.

Slogan: MB SportsRep, alle anderen zijn communistische mietjes.

Terwijl de oude man Myron meevoerde door de menigte, werd hij door een aantal andere mannen in groene blazers – ook iets wat je voornamelijk op golfbanen zag, wellicht om niet op te vallen tegen het gras – begroet met een gefluisterd: ‘Hoe gaat-ie, Bucky?’ of ‘Je ziet er goed uit, Buckster,’ of ‘Mooie dag om te golfen, Buckeroo.’ Ze hadden allemaal het accent van kakkerige rijkelui, de soort tongval waarbij ‘mommy’ werd uitgesproken als ‘mummy’ en waar zomer en winter werkwoorden zijn. Myron wilde net iets zeggen over een volwassen vent die Bucky werd genoemd, maar als je zelf Myron heet, nou ja... Glazen huizen en stenen en dat soort zaken.

Zoals bij alle sportevenementen in de vrije wereld leek het echte wedstrijdgebied meer op een gigantisch reclamebord dan op een sportveld. Het scorebord werd gesponsord door IBM. Canon deelde de periscopen uit. Bij de eetkraampjes stonden werknemers van American Airlines (een luchtvaartmaatschappij die de catering verzorgde, welke denktank had dat verzonnen?). De zakelijke tribune stond propvol bedrijven die elk meer dan een ton hadden neergeteld

om een paar dagen een tent te mogen opzetten, voornamelijk om hun managers een excuus te geven om erheen te gaan. Travelers Group, Mass Mutual, Aetna (kennelijk hielden golfers van verzekeringen), Canon, Heublein. Heublein? Wat was een Heublein in godsnaam? Het zag eruit als een leuk bedrijf. Als Myron wist wat het was, had hij vast een Heublein gekocht.

Het grappige was dat de U.S. Open in feite minder commercieel was dan de meeste andere toernooien. In elk geval hadden ze hun naam nog niet verkocht. Andere toernooien werden naar de sponsors genoemd en die namen waren nogal dom geworden. Wie vond het leuk om de JC Penney Open te winnen of de Michelob Open of zelfs de Wendy's Three-Tour Challenge?

De oude man nam hem mee naar een eersteklas parkeerplaats. Mercedessen, Cadillacs, limo's. Myron zag Wins Jaguar staan. De USGA had onlangs een bordje neergezet waar PARKEREN UITSLUITEND VOOR LEDEN op stond.

Myron zei: 'U bent lid van Merion.' Dokter Deductie.

De oude man verdraaide zijn hals tot iets wat op een knik leek. 'Mijn familie gaat terug tot Merions oprichting,' zei hij, en zijn snobistische accent werd duidelijker. 'Net als die van je vriend Win.'

Myron bleef staan en keek de man aan. 'Kent u Win?'

De oude man liet een soort glimlach zien en haalde zijn schouders op. Hij deed geen echte uitspraak.

'U hebt me uw naam nog niet verteld,' zei Myron.

'Stone Buckwell,' zei hij, en hij stak zijn hand uit. 'Iedereen noemt me Bucky.'

Myron gaf hem een hand.

'En ik ben ook de vader van Linda Coldren,' voegde hij eraan toe.

Bucky maakte een hemelsblauwe Cadillac open en ze gingen erin zitten. Op de radio klonk muzak, nog erger, de muzakversie van 'Raindrops Keep Falling on My Head'. Myron deed snel het raampje open voor frisse lucht, maar ook tegen het lawaai.

Alleen leden mochten parkeren op het terrein van Merion dus het was niet moeilijk om weg te komen. Aan het einde van de oprijlaan gingen ze naar rechts en daarna nog een keer naar rechts. Godzij-

dank deed Bucky de radio uit. Myron trok zijn hoofd weer naar binnen.

‘Wat weet je over mijn dochter en haar man?’ vroeg Bucky.

‘Niet veel.’

‘Je bent geen golffan, of wel?’

‘Nee, niet echt.’

‘Golf is werkelijk een fenomenale sport,’ zei hij. Daar voegde hij aan toe: ‘Al doet het woord “sport” het eigenlijk geen recht.’

‘Hmm,’ zei Myron.

‘Het is het spel van prinsen.’ Buckwells rozige gezicht begon te gloeien, en zijn ogen waren groot en er lag dezelfde vervoering in die je bij de strenggelovigen zag. Zijn stem was zacht en vol ontzag. ‘Je kunt het nergens mee vergelijken. Je neemt het in je eentje op tegen de baan. Geen smoesjes. Geen teammaat. Geen dubieuze beslissingen van de scheidsrechter. Een puurdere activiteit bestaat niet.’

‘Hmm,’ zei Myron opnieuw. ‘Hoort u eens, meneer Buckwell, ik wil niet onbeleefd zijn, maar waar gaat dit allemaal over?’

‘Noem me toch Bucky.’

‘Goed. Bucky.’

Hij knikte goedkeurend. ‘Ik heb begrepen dat Windsor Lockwood en jij meer dan zakenpartners zijn,’ zei hij.

‘En wat wil je daarmee zeggen?’

‘Ik heb begrepen dat jullie elkaar al heel lang kennen. Jullie waren toch kamergenoten op de universiteit, is het niet?’

‘Waarom blijf je doorvragen over Win?’

‘Eigenlijk ben ik naar de club gekomen om hem te spreken,’ zei Bucky. ‘Maar het lijkt me beter om het op deze manier te doen.’

‘Op welke manier?’

‘Door eerst met jou te praten. Misschien kunnen we daarna... Nou ja, we zien wel. Niet te veel verwachten.’

Myron knikte. ‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’

Bucky reed een weg op die naast het golfterrein lag en die Golf House Road heette. Wat waren golfers toch creatief.

Aan hun rechterkant lag de golfbaan en aan de linkerkant lagen indrukwekkende villa’s. Een minuutje later reed Bucky een ronde op-

rit op. Het huis was redelijk groot en gebouwd met iets wat ‘riviersteen’ heette. Riviersteen zag je veel in deze streek, al noemde Win het altijd ‘Mainline steen’. Er was een wit hek en er stonden veel tulpen en twee esdoorns, eentje aan elke kant van de oprit. Aan de rechterkant van het huis was een grote, afgesloten veranda. De auto kwam tot stilstand en even bewogen ze geen van beiden.

‘Waar gaat dit allemaal om?’

‘We zitten met een probleem,’ zei hij.

‘Wat voor probleem?’

‘Dat laat ik mijn dochter liever aan je uitleggen.’ Hij griste het sleutelje uit het contact en pakte het portier beet.

‘Waarom ben je naar mij gekomen?’

‘Er is ons verteld dat jij misschien kunt helpen.’

‘Wie heeft dat gezegd?’

Buckwell liet zijn hals heftiger bewegen. Zijn hoofd zag eruit alsof het was bevestigd met een losse kogelmof. Toen hij hem eindelijk weer onder controle had, slaagde hij erin Myron recht in de ogen te kijken.

‘Wins moeder,’ zei hij.

Myron verstijfde. Zijn hart leek omlaag te vallen in een donkere schacht. Hij opende zijn mond, sloot hem weer en wachtte. Buckwell stapte uit de auto en liep naar de deur. Tien seconden later volgde Myron hem.

‘Win zal niet helpen,’ zei Myron.

Buckwell knikte. ‘Daarom ben ik eerst naar jou gegaan.’

Ze liepen over een stenen pad naar een deur die op een kiertje stond. Buckwell duwde hem open. ‘Linda?’

Linda Coldren stond voor een televisie in de hobbykamer. Haar witte korte broek en mouwloze gele blouse onthulden de soepele, gespierde ledematen van een sporter. Ze was lang en had kort pittig zwart haar. Haar bruine kleurtje accentueerde de gladde, lange spieren. Te oordelen naar de lijntjes om haar ogen en mond was ze achter in de dertig, en hij begreep direct waarom ze zo’n commerciële lieveling was. De vrouw straalde een felle grootsheid uit, een schoonheid die voortkwam uit een gevoel van kracht in plaats van fragiliteit.

Ze volgde het toernooi op televisie. Boven op het toestel stonden ingelijste familiefoto's. In een hoek vormden grote, dik beklede banken een V. Voor een golfer was de kamer smaakvol ingericht. Geen groen tapijt dat op kunstgras lijkt. Niet van die golfkunst die, esthetisch gezien, een paar klassen lager was dan, laten we zeggen, schilderijen van honden die poker speelden. Geen petje met een tee en een bal op de klep die aan een elandkop hing.

Opeens draaide Linda Coldren haar hoofd in hun richting en ze wierp een blik langs Myron, waarna ze haar vader aankeek. 'Ik dacht dat je Jack zou gaan halen,' snauwde ze.

'Hij is nog niet klaar met zijn ronde.'

Ze wees naar de televisie. 'Hij is nu op achttien. Je zou toch op hem wachten?'

'In plaats daarvan heb ik meneer Bolitar gehaald.'

'Wie?'

Myron deed een stap naar voren en glimlachte. 'Ik ben Myron Bolitar.'

Linda Coldren wierp hem een korte blik toe en keek vervolgens weer naar haar vader. 'Wie is hij in godsnaam?'

'Hij is de man over wie Cissy me heeft verteld,' zei Buckwell.

'Wie is Cissy?' vroeg Myron.

'Wins moeder.'

'O,' zei Myron. 'Juist.'

Linda Coldren zei: 'Ik wil hem hier niet hebben. Stuur hem weg.'

'Luister naar me, Linda. We hebben hulp nodig.'

'Niet van hem.'

'Win en hij hebben ervaring met dit soort dingen.'

'Win,' zei ze langzaam, 'is psychotisch.'

'Ah,' zei Myron. 'Je kent hem blijkbaar goed?'

Eindelijk richtte Linda Coldren haar aandacht op Myron. Haar ogen, die diep en bruin waren, ontmoetten de zijne. 'Ik heb Win niet meer gesproken sinds hij acht was,' zei ze. 'Maar je hoeft niet in een kuil met vlammen te stappen om te weten dat het heet is.'

Myron knikte. 'Mooie vergelijking.'

Ze schudde haar hoofd en keek weer naar haar vader. 'Ik heb toch

al gezegd: geen politie. We doen wat ze zeggen.'

'Maar hij is niet van de politie,' zei haar vader.

'En jij hoort het tegen niemand te zeggen.'

'Ik heb het alleen aan mijn zus verteld,' wierp Bucky tegen. 'Die zal het nooit verder vertellen.'

Myron voelde zijn lichaam opnieuw verstijven. 'Wacht eens even,' zei hij tegen Bucky. 'Is Wins moeder jouw zus?'

'Ja.'

'Jij bent Wins oom.' Hij keek naar Linda Coldren. 'En jij bent zijn nicht.'

Linda Coldren keek hem aan alsof hij net op het tapijt had gepist. 'Met zo veel intelligentie ben ik blij dat je aan onze kant staat,' zei ze.

Bijdehante opmerkingen maken kan iedereen.

'Als het u nog niet helemaal duidelijk is, kan ik wel een flip-over pakken en een stamboom voor u tekenen, meneer Bolitar.'

'Kunt u dan veel mooie kleurtjes gebruiken?' vroeg Myron. 'Daar ben ik gek op.'

Ze trok een gezicht en wendde zich van hem af. Op de televisie maakte Jack Coldren zich klaar om een putt van drie meter zestig te maken. Linda keek zwijgend toe. Hij tikte tegen de bal en die rolde in één keer de hole in. De toeschouwers applaudisseerden matig enthousiast. Jack pakte het balletje met twee vingers en tikte tegen zijn pet. Op de tv flitste het IBM-scorebord op. Jack Coldren ging aan kop met een enorme voorsprong van negen slagen.

Linda Coldren schudde haar hoofd. 'Arme vent.'

Myron zei niks. Bucky evenmin.

'Hij heeft drieëntwintig jaar gewacht op dit moment,' ging ze verder. 'En dan kiest hij uitgerekend nu.'

Myron wierp een blik op Bucky. Bucky wierp een blik terug en schudde zijn hoofd.

Linda Coldren staaarde naar de televisie tot haar echtgenoot naar het clubhuis liep. Daarna haalde ze diep adem en keek ze Myron aan. 'Kijk, meneer Bolitar, Jack heeft nog nooit een proftoernooi gewonnen. In zijn eerste jaar is hij het dichtst bij een overwinning gekomen. Dat was drieëntwintig jaar geleden, toen hij pas negentien was.'